

Sygn. akt II CSK 458/20

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Joanna Misztal-Konecka

w sprawie z powództwa G. D.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej im. [...] z siedzibą w Ł.
o ustalenie nieistnienia, nieważności albo o uchylenie uchwał,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 lutego 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 25 marca 2020 r., sygn. akt I ACa 311/19,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od G. D. na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej im. (...) z siedzibą w Ł. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

1. Wyrokiem z 25 marca 2020 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację powoda G. D. od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z 18 stycznia 2019 r. w sprawie przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej im. [...] w Ł. o ustalenie nieistnienia, nieważności albo o uchylenie uchwał oraz orzekł o kosztach procesu.

2. Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wniósł powód, wskazując na naruszenie art. 58 § 1 K.c. w zw. z art. 42 § 2 ustawy z 16 września 1982 r. - Prawo spółdzielcze (dalej: Prawo spółdzielcze), art. 8 ust. 9 ustawy z 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (dalej: ustawa o spółdzielniach mieszkaniowych) w zw. z art. 189 K.p.c., art. 35 § 5 Prawa spółdzielczego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

3. Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ K.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie służy zaś merytorycznej ocenie skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego (postanowienie Sądu

Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06). Ze względu na odmienny cel instytucji przedsądu i jej odrębne oraz kwalifikowane przesłanki, wskazanie i uzasadnienie okoliczności decydujących o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może polegać na odwołaniu się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. W prawidłowo sporządzonej skardze kasacyjnej oba powyższe elementy muszą pojawić się oddzielnie i autonomicznie. Sąd Najwyższy nie jest bowiem trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia, wnoszonym i rozpoznawanym nie tylko w interesie skarżącego, ale przede wszystkim w interesie publicznym.

4. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołując się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wskazał, że zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza przepisy prawa materialnego art. 58 § 1 k.c., art. 35 § 5 i art. 42 § 2 Prawa spółdzielczego oraz art. 83 ust. 9 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych.

5. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (np. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14; postanowienie Sądu Najwyższego z 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15; postanowienie Sądu Najwyższego z 9 kwietnia 2018 r., I CSK 725/17; postanowienie Sądu Najwyższego z 5 kwietnia 2019 r., IV CSK 412/18). Nie wystarcza przy tym oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, jeżeli nie spowodowało ono wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi zatem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (np. postanowienie Sądu Najwyższego z 8 października 2015 r., IV CSK 189/05).

6. Skarżący nie przedstawił przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Sąd drugiej instancji uznał, iż głosowanie nad uchwałami Walnego Zgromadzenia Spółdzielni Mieszkaniowej im. [...] w Ł. nr [...] i [...]1 było prawidłowe. Podał, że wprawdzie liczenie głosów odbywało się jedynie poprzez uwzględnienie głosów „za” i „przeciw”, to jednak statut pozwanej odwołuje się do pojęcia zwykłej większości. Ta zaś oznacza sytuację, gdy liczba głosujących za przyjęciem uchwały jest większa niż liczba głosujących przeciw. Nie ma znaczenia liczba głosów wstrzymujących się, nie uwzględnia się ich przy ustalaniu wyniku głosowania. Ten sposób wyboru został na podstawie § 88 statutu pozwanej doprecyzowany w uchwalonym Regulaminie Obrad Walnego Zgromadzenia na czas obrad sześciu części w styczniu 2018 roku. Treść § 12 ust. 3 Regulaminu wskazuje na sposób głosowania i zgodnie z przyjętą tam zasadą ustalono, że przy obliczaniu wymaganej większości głosów dla podjęcia uchwały przez każdą część Walnego Zgromadzenia uwzględnia się tylko głosy „za” i „przeciw” uchwale. Sąd Apelacyjny uznał, że regulacja ta nastąpiła z delegacji przepisu statutu, ale też na podstawie art. 35 § ust. 5 Prawa spółdzielczego i jest zgodna z art. 8³ ust. 9 u.s.m. Również sposób liczenia głosów przy wyborze członków Rady Nadzorczej uchwałą nr [...] w ocenie Sądu Apelacyjnego należało uznać należy za prawidłowy i tym samym zgodny z § 78 ust. 4 statutu i z art. 8³ ust. 9 u.s.m. W tym bowiem przypadku zwykła większość to otrzymanie kolejno największej liczby głosów przez kandydatów.

Skarżący nie zgadza się z analizą przedstawioną przez Sąd drugiej instancji i przedstawia własną ocenę rozstrzygnięcia. Skarga kasacyjna – w ramach wniosku o przyjęcie do rozpoznania z uzasadnieniem – nie zawiera jednak szczegółowej argumentacji na czym mają polegać naruszenia wskazanych przepisów i w jaki sposób naruszenia te miały prowadzić do wydania przez Sąd Apelacyjny oczywiście wadliwego wyroku. Skarżący ograniczył się do odwołania do rozważań Sądu Najwyższego zawartych w wyroku z 28 marca 2018 r. (IV CSK 297/17, OSNC 2019/4/45) i podania, że stanowisko Sądu Apelacyjnego nie jest uzasadnione oraz zaprezentowania właściwego, w jego subiektywnej ocenie, sposobu rozstrzygnięcia sprawy. Nie wskazał jednak na czym polega widoczne *prima facie*, bez potrzeby głębszej analizy naruszenie przepisów prawa, które skutkowałoby oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej. Samo podanie, że

określone przepisy prawa zostały naruszane jest niewystarczające. Wykazanie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 K.p.c. wymaga podania w jaki sposób doszło do oczywistego ich naruszenia i że naruszenie takie doprowadziło do wydanie nieprawidłowego orzeczenia.

7. Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach zaś rozstrzygnąć na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z § 8 ust. 1 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

jw